

MAHARADŽI NA GRIFIT UNIVERZITETU BRIZBEJN, AUSTRALIJA

Dobro veče, dame i gospodo, ja sam Meri Farkva i direktor sam Azijsko-pacifičkog instituta Grifit. Dobro došli. Čast mi je i zadovoljstvo da najavim večerašnje Prem Ravatovo predavanje. Prem Ravat je opšte poznat kao osoba koja pruža nadahnuće i usmerenje ljudima širom sveta u pronalaženju mira, što je i tema večerašnjeg predavanja. U javno priznanje njegovog rada spadaju počasni ključevi gradova, pisma zahvalnosti, pozivi od strane vladinih zvaničnika, a to su samo neki od načina putem kojih mu je pružena dobrodošlica tokom ovih godina. Molim vas da zajedno sa mnom poželite dobrodošlicu Prem Ravatu.

Ono o čemu ću večeras govoriti je zaista veoma jednostavno, jer se radi o potrebi koju svi imamo. Kada posmatramo ovaj svet, i posmatramo društvo, ta potreba je u stvari ono što sve pokreće. Neke potrebe, srećom, sami prepoznajemo. Na neke potrebe, naravno, agencije za marketing jedva čekaju da nam ukažu, mada nam to uopšte ne treba.

A opet, kad god osetimo tu potrebu, pokušavamo da nešto preduzmemo, pokušavamo da je nekako zadovoljimo. I upravo je ta potreba koju ignorišemo, ono o čemu sam došao da govorim. Šta je to što je toliko urođeno? Što je toliko suštinsko? I želja da se to ispuni je tako suštinska da nas niko tome ne treba učiti? Niko nam to ne mora posebno predstavljati. Mi znamo da imamo potrebu za mirom. Ne treba da je tražimo. Niko ne mora da okači transparent na kome piše: "U životu ti je potreban mir." Mi to znamo.

Obišao sam čitav svet i zaista nije bitno na koji društveni sloj naiđeš, da li su ljudi bogati ili siromašni, ili ih na neki drugi način razlikujemo, neovisno o tome u koje kategorije ih svrstavamo, oni imaju tu potrebu. A radi se o potrebi da osete, ne da pričaju, ili čitaju knjige o tome, nego da u svom životu osete taj osećaj mira. Upravo je taj osećaj, ta potreba nešto što ignorišemo. I možda u našem životu dođe vreme kada to više ne treba da ignorišemo, već da prihvatimo. Možda u našem životu dođe vreme da to ne moramo više pogrešno da tumačimo, već da razumemo. Reći: "Da. To je ta potreba koju sam zanemarivao." Da prihvatim, da sam možda svemu ostalom u životu davao prioritet, a upravo na tu suštinsku stvar koju sam oduvek hteo i oduvek želeo, možda nisam obraćao pažnju.

Ali ovaj život je veoma smešan i veoma ozbiljan u isto vreme. To je put koji se najbolje može opisati kao ravan da ravniji ne može biti, a sa najvećim mogućim brojem okuka. To zvuči kao oksimoron, kao protivurečnost. Ali, to je tako. A nema ni jednog znaka date upozori na predstojeći zavoj. Ni jednog. A opet, svaki dan kad ustanemo, svaki dan kada taj budilnik zazvoni, svaki dan kada se zateknemo ispred ogledala, osetimo neku potrebu - potrebu da napredujemo u svojim poslovima, potrebu da se slažemo sa svojom porodicom, da pospešimo svoj ugled, potrebu da poboljšamo finansijsku situaciju, ili bilo šta drugo. Ali zašto moramo da ignorišemo tu suštinsku potrebu koja pokreće svakog od nas? Jer kad pogledaš... kako stvari stoje u trenucima kada je sve mračno i sumorno, i nema na vidiku nikakvog razloga da se ide dalje, a opet, nešto iznutra nas pokreće da nastavimo dalje. Da li je to vera? Da li je to verovanje? Da li je to ideja? Da li je to ideologija? Ili je to nešto daleko dublje? Nešto što potvrđuje naše postojanje, jer svet ga ne potvrđuje. A ako ga svet ne potvrđuje, ponekad se osećamo izgubljenim. Ali nešto što potvrđuje: živ sam, ne zato što sam danas nešto uradio, već zato što je dah ušao u mene. U mene. U mene. Ko god da sam. I doneo veličanstvenidar postojanja. I da mi je, ponovo danas, dat poklon postojanja. I pored činjenice da sam veoma zauzet i da se svaki minut računa, i da se svaki sat računa, i da se sve računa. Ali u toj zbrci sekundi, u toj zbrci sati i dana, meseci i godina, ja postojim.

I da je jedna od mogućnosti ovog neverovatnog univerzuma, nedokučivog univerzuma to da jedna osoba postoji - ne zauvek - ali postoji. I da za tu osobu pored svega što joj se može desiti, pored svih mogućih budućih događajai sudbina koje je mogu snaći, pored svih nevolja, bola, patnji koje je mogu zadesiti, radosti i smeha koje može doživeti, da je za nju postojala još jedna mogućnost, a to je da u svom životu može da oseća mir.

Mir o kojem govorim je mir koji je urođen svakom ljudskom biću na licu ove zemlje. Bez izuzetka. Bez ograničenja. Nisam upotrebio reč siromašan ili bogat, niti uspešan ili neuspešan. To uopšte ne definišem, to nisu ograničenja za postojanje. Postojanje teče, a tako i mogućnost mira. Svaka sekunda koju sat otkuca, je sekunda u kojoj si mogao osetiti najdivniju radost koja postoji. I to radost koja nije posledica ideja, nego radost koju može da oseti svako ljudsko biće. Osećati... Da, ti osećaš. Jedno od poređenja koje dajem je: možeš pokušati da ubediš nekoga da je nešto vrelo, možeš reći: "Pogledaj. Vrelo je. Vrelo je, kad ti kažem. Doticao sam vrele stvari i ranije i zato znam da je vrelo. Vidiš da je vrelo. Zar ne vidiš da je vrelo?" Ili, onako kako svi to radimo. Pre neki dan sam posmatrao jednog kuvara koji je uzeo tiganj, stavio ga na šporet, i čekao da se zagreje. Uradio je nešto neverovatno. Ne znam koliko dugo se već bavi kulinarstvom, ali je uradio nešto neverovatno. Prstom je dodirnuo tiganj... Samo ga je dotaknuo. Potom je uzeo veliki komad butera i bacio na tiganj. Zašto je to uradio? Zar mu godine i godine iskustva nisu mogle reći da je to željena temperatura? Zašto je morao da dodirne tiganj? Da bi u tom trenutku bio siguran, bez sumnje, bez pitanja koliko se tiganj tačno zagrejavao, i neko bi pomislio da se može naći i bolji primer za mir. Ali mi moramo da dodirnemo. I mir treba da osetimo, ne kroz reči, nego u stvarnosti. A tada, i samo tada, uistinu možemo ugastiti žed koju imamo. Da. Mi imamo žed, ali je ignorišemo svakog dana i pokušavamo da rešimo stvari tako kako bi je mogli i dalje ignorisati.

A šta je potrebno? Potrebna je ta jednostavna odlučnost da se kaže: "Ne želim da budem žedan. Ono što želim u životu..." Ljudi kažu: "Za ovim treba da tragaš." Sačekaj. Ovde postoji suštinska razlika. Postoji razlika između traganja za nečim što nemaš i traganja za onim što uistinu imaš. Tu ljudi greše. Ljudi traže mir, traže pravu radost, kao da je nemaju, i zbog toga je ne pronalaze, jer u stvarnosti, oni je imaju i imaju i imaju, ali ne znaju gde da je traže. Plan se u potpunosti menja ukoliko ono što tražiš već imaš. Ja upravo to govorim: "Ono što tražiš, već imaš." To ne treba stvarati, ne treba praviti. Ti već imaš mir unutar sebe i treba samo da ga otkriješ. Kada su svi ti ljudi išli po različitim kontinentima da otkrivaju... Postojala je razlika između njih i onih koji su išli nešto da grade. Oni koji pokušavaju nešto da izgrade dođu sa buldožerima, jer imaju vrlo jasnu ideju šta žele. Nisu tu samo da bi prihvatili ono što već postoji, već žele nešto da izgrade, tako da dođu sa buldožerima, kopačima, i velikim kamionima, jer nameravaju da grade. Kada ljudi počnu da misle da je i mir poput toga, pogrešiće. Pogrešiće, jer mir nije takav. Mir nije nešto što treba stvoriti. Mir nije kao kada dve zemlje odluče i kažu: "Pa, nećemo sad da te ubijemo, hvala lepo." Mi vidimo nekoga i kažemo: "Ti mora da si Amerikanac." Šta je to "ti"? Šta je bilo to "ti" kada si bio u majčinom stomaku? Da li si imao naglasak? Koja ti je bila boja kože? Svi smo mi došli sa tog istog mesta, uplovili u istu luku, isto odredište, a onda se odjednom između nas ispreče sve te razlike. "Ti si drugačiji, ti si drugačiji," ne: "Znaš šta? Možda izgledaš drugačije, ali si mi tako sličan." Zašto si mi tako sličan? Zato što težiš ka istoj stvari. Imaš istu žed. Želiš da budeš zadovoljan u svom životu, i ja želim da budem zadovoljan u svom životu. To su naši krajnji ciljevi. Razlike se svedu na nulu kada pogledamo stremljenja čovečanstva. Od vremena kada su otkrili kako da naprave novčiće od gline i da se potpišu na njih, vodeći na taj način evidenciju. Namera je bila potpuno ista.

Šta ti je potrebno da bi video sopstveno lice? Potrebno ti je ogledalo. Ovim očima možeš videti bilo čije lice, ali da bi video svoje vlastito lice, potrebno ti je ogledalo. Potrebno je nešto što će odraziti tu sliku. To je ono što ja nudim. Nešto što te može odvesti unutra. Nešto što može tvoju pažnju usmeriti unutar tebe, kako bi mogao osetiti tu lepotu, kako bi mogao osetiti taj mir koji je već unutar tebe. Puno ljudi je zapanjeno mojom porukom, jer se nadaju da ću im dati neku formulu. Znate ono: "Stojte na jednoj nozi 15 minuta, pa ako ne osetite mir, nazovite me ujutro." Ja to ne radim. To ne radim. Ja kažem ljudima: "Mir je unutar tebe, i biće tu, pokušao ti da ga osetiš ili ne, uvek će biti unutar tebe."

Ovog puta kada sam bio u Indiji, dosetio sam se odličnog poređenja, pa ću gai vama ispričati. Poređenje je bilo sledeće: zamislite jednog veoma siromašnog čoveka. Toliko je siromašan da mora svaki dan da prosi. Podigao je kolibu od platna i štapova i tako je napravio

sebi malo sklonište. I svakog dana ustaje i prosi i prosi. Ja znam da se ispod njegove male kolibe nalazi rudnik zlata. Da li da mu kažem? Ili ne? Razmislite malo. Da li da mu kažem ili ne? Jer ima ljudi kojiće se usprotiviti: "Ne... Njegova je karma da bude siromašan. Time bih mu samo odmogao. Dok trepneš, biće još nesrećniji...Ovako je srećan." Ali, ja znam da je ispod njegove kolibe rudnik zlata. Da li da mu kažem ili ne? Postavio sam ovo pitanje na jednom od programa na kome je bilo oko 80 000. ljudi. To je bilo u jednoj od najsiromašnijih država Indije. Svi su gledali u mene... i rekli su: "Da, da, da." A onda sam rekao: "Ti si taj siromah." O, moj Bože. Toliko prosiš svakoga dana da bi živeo u miru. Ne prosiš od stranaca. Ne prosiš od stranaca. Ne, već od vlastite dece, porodice i prijatelja, od ljudi koje poznaješ. Prosiš i prosiš i prosiš... a jedva sastavljaš kraj s krajem. Ti znaš o čemu govorim; uprkos svom trudu da živiš u miru i dalje jedva sastavljaš kraj s krajem. A ispod tvoje kolibe je rudnik zlata. Nisam tu da bih rekao: "Dakle, postoji rudnik zlata, ja ću ti sve lepo objasniti, doneću opremu, biću tvoj preduzimač i..." Ne, samo ću reći da je rudnik zlata ispod tvoje kolibe i da ne moraš da prosiš. Bogatiji si nego što misliš, bogatiji si nego što si se ikada nadao da ćeš biti. I to je moja poruka.

Onoga dana kada počnešda shvataš ko si, tog dana će ratovi početi da jenjavaju, jer ratovi koji besne spolja, njih ne pokreću detonatori, njih pokreće rat koji se odvija u tebi. Tu ratovi počinju. Ratovi počinju unutar ljudskih bića, a odvijaju se spolja. Ali tamo ne počinju. Uzrok ratova je nedostatak zahvalnosti. Nedostatak mira unutar nas prouzrokuje da ratovi i dalje besne. Civilizacija za civilizacijom, toliko njih je došlo i reklo: "Ono što tražiš je unutar tebe." Ono što tražiš nalazi se unutar tebe. Ako nema mira iznutra, ratovi se dešavaju spolja. Otkrij potrebu svakog dana. Svakod dana ostvari tu mogućnost da osećaš mir, da osećaš radost, da boraviš u stvarnosti. Ne u mašti, nego u stvarnosti. U svom životu, u svom postojanju. I to je ono što govorim ljudima. Ništa ne prodajem. Cilj mojih govora nije da se osećaš dobro. To nije cilj. Cilj je da možda razmisliš. To bi bilo super. Makar na pet minuta ako te mogu navesti da se zamisliš nad tim da si živ, da - da - postoji mogućnost mira, da ne moraš da patiš, ne moraš da prosiš, zlatni rudnik se nalazi ispod. U ovom slučaju unutar tebe. Mogao bih biti bogat. Zaista. Ne moram da kupim tiket za loto kako bih se osećao dobro i maštao. U stvari uopšte ne moram da maštam, mogao bih zaista biti bogat. Hm. Zanimljivo. Uradio sam ono što sam želeo i to je dovoljno, dovoljno. Jer dalje će žeđ uzeti stvar u svoje ruke. I žeđ će te odvesti do izvora. Izvora koji je pun slatke bistre vode, koja može ugasiti tvoju žeđ. Ako ništa drugo ne ponesete sa sobom sa večerašnjeg programa, ponesite bar jednu stvar. A to je da vam je potreban mir u ovom životu. Tačka. Uz moju pomoć ili bez nje, svejedno je. Pronađite ga. A ako ne možete da ga nađete, mogu vam pomoći. O tome se radi.

Puno vam hvala. Hvala vam što ste došli večeras. Nadam se da ćete malo razmislit o ovome. Hvala.

Dame i gospodo, Meri me je pozvalada se zahvalim u ime svih vas. Pitao sam se zašto. Možda zbog toga što u publici ima ljudi iz raznih zemalja, a ja sam trenutno predsednik Australijskog Instituta za Međunarodne Poslove ovde u Kvinslendu. Ali moram reći - i siguran sam da govorim u ime svih nas - ova poruka je bila neverovatno jednostavna. Neverovatno laka za pamćenje i čovek se pita zašto je ne naučimo još kao deca i ne nastavimo dalje tako. U skladu s tim, biću kratak. Ali zasigurno za nas to nije tajna: ključ jednog civilizovanog društva čini se uopšte i nije neka tajna. To smo upravo čuli večeras. Zahvalimo se zajedno Prem Ravatu.

OTKRITI VIŠE: WWW.PORUKAMIRA.ORG.YU